

man i saa Henseende opstiller, ville forøvrigt vistnok ligesaa lidet holde Stil, som Beregninger med Hensyn til Contingentsystemet, — og jeg vil endogsaa sige, at selv om Procentsystemet virkelig skulde vise sig at være kostbarere, vilde jeg, forudsat at det ellers kunde føre til et heldigere Resultat, ikke deri see nogen væsentlig Anke imod det; jeg vilde da ikke see paa, om det kostede en 10,000 eller 20,000 Rd. mere; men min Overbeviisning om, at det vil medføre en langt større Ueensartethed i Beskattningen, fordi den virkelige Indtægt i en høist ulige Grad vil komme frem paa de forskjellige Steder, er saa rodfæstet, at den virkelig ikke kan rokkes ved, hvad der er blevet sagt, og min Overbeviisning om, at den communale Frihed derved vil lide et ikke uvæsentligt Skaar, at der vil blive en høist besynderlig Modsigelse imellem vore Bestræbelser for mere og mere at frigjøre Communerne og nu at ville underordne dem 42 af Regjeringen udnævnte Commissairer, som ville faae den største Indflydelse paa enhver enkelt Ansættelse, er uomstødelig. Dermed skal jeg henstille til det ærede Thing at vælge mellem disse to Systemer.

Vice-Formanden: Den 3die Landsthingsmand for 8de Kreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Brinck-Seidelin: Hvad det angaaer, som den ærede sidste Taler ansøgte om, at man gaar den communale Frihed for nær ved at antage Procentsystemet, da skal jeg ikke imødegaae det, da jeg allerede har gjort det i mit forrige Foredrag. — Den ærede Taler synes iøvrigt egentlig nærmest at have bidt sig fast i min Udtalelse om den „qvadrerede Urimelighed“, men han har misforstaaet mig, forsaavidt han meente, at jeg skulde have anvendt dette Udtryk paa Ligningerne i 1864. Det var om den Fremgangsmaade at bruge Menneffe procenten pr. Lønde byrket Land, multipliceret med Folketallet som Norm for Skatteevnen, at jeg brugte Udtrykket om den „qvadrerede Urimelighed“. — Jeg skal dernæst bemærke, at Ligningerne kunne være meget rigtige indbyrdes for den ene Skatteyder i Forhold til den anden i hvert

Sogn eller hver Commune, medens Ligningerne i 1864, i deres Heelhed betragtede, ikke vare saa paalidelige, at man udelukkende vil kunne stole paa dem med Hensyn til alle Indtægtsansættelser. Regjeringscommissairerne ville alligevel meget vel kunne støtte sig paa disse Ligninger, thi der er et Punkt, hvori de alle ere eens, og det er, at ikke en Eneste af dem, der ere opførte derpaa, er for høit ansat. — Jeg maa derhos udtrykkeligt bemærke, at jeg ikke har sagt, at jeg kunde føle mig beroliget ved Indenrigsministerens Fordeling af den Trebiedeel, der skal falde paa Skjøtstederne, jeg har kun sagt, at det var det eneste Fornuftige i hele Forslaget, fordi det borgebe for, at denne Trebiedeel vilde blive fordeelt paa en Maade, som vilde svare til den virkelige Skatteevne, men jeg tilspøiede tillige udtrykkeligt, at Ministeren ikke vilde være istand til ved Hjælp af denne Trebiedeel at høde paa det Misforhold, der opstaaer ved Ligningen efter de to andre Normer. Jeg maa forresten takke den ærede sidste Taler for den varme Interesse, hvormed han udtalte sig for Communerens Frihed og Selvstændighed; jeg tør forfikkre det ærede Medlem om, at jeg sætter fuldt saamegen Priis paa Communerens Frihed og Selvstændighed som han, men, naar der spørges om, ved hvilket af de to Systemer man bedst vil hævde denne, da er det min faste Overbeviisning, at Svaret maa blive, at det ikke er ved Contingentsystemet, men ved Procentsystemet, thi man gaar virkelig Selvstændigheden nærmere ved at sige: „Du skal hde saa og saa Meget, enten Du har Evne dertil eller ikke“, end ved at sige: „Du skal give, hvad Du har Evne til, men vi ville passe paa, hvor stor Din Evne er, og vi maae have en Control dermed“. Jeg kan ikke forstaae, hvorledes den ærede næstsidste Taler (N. Rasmussen) . . .

Vice-Formanden: Den ærede Landsthingsmand fik Ordet for en kort Bemærkning. Skjøndt nu vel Meningerne om, hvad der skal forstaaes ved en kort Bemærkning, kunne være forskellige, saa maa jeg dog . . .

Brinck-Seidelin: Jeg skal frasalbe Ordet.